

2. כשאחרות בגילי ריירו על ה-prom, אני כבר לימדתי באולפנה מקרא, עברית והיסטוריה, שפות ומתמטיקה בתיכון פרטי. הקולג' הפסיד אותי, כי במאה ה-19 אנשים נמוכים לא קיבלו נשים ללימודים גבוהים. כשפליטים מהפוגרומים ברוסיה התחילו להגיע לארה"ב אבא ואני היכינו להם בנמל עם חיוך ומזון, והם בתמורה הכירו לי את ה"אוטואמנציפציה!" של פינסקר. בום! התחלתי לחלום בציונית. בעליית הגג שלנו הקמתי ב"ס למהגרים ועזרתי להם להסתגל לאנגלית (קל) ולכרוסות עם peanut butter and jelly (קשה). התחלתי לכתוב בעיתון ה-Jewish Messenger ולהתנדב באגודה היהודית להוצאה לאור, שם תרגמתי וערכתי ספרים, עד שלבסוף מינו אותי למזכירה בשכר (שוביניסט פיגס! הייתי העורכת הראשית בפועל!). ב-1902 אבא מת, ואמא ואני

עברנו לניו יורק, לבית שהפך לתחנת סאבוויי ליהודיות משכילות. קראנו לעצמנו "בנות ציון" והיו סשנים טילים. ב-1904 הייתי האישה הראשונה ever שהתקבלה לשורות הסמינר התיאולוגי היהודי, אך לא בלי אותיות קטנות: תואר רבנות, הבהירו לי, לא אקבל. במקומו, קיבלתי butterflies בבטן. פרופ' לוי גינצבורג... brilliant חריף וצעיר ממני ב-13 שנה... תגידו, השיער בסדר? Good hair day? הוא יאהב אסוף, או לפזר?

4. ב-1909, אחרי ה-shit שקרה עם גינצבורג, אמא שכנעה אותי שנפליג לאירופה לבקר משפחה, כדי לנקות קצת את הראש על קיורטוש וכמה שוטים של פאלינקה. Meanwhile, האגודה היהודית להוצאה לאור שבה עבדתי שיחקה אותה רוטשילד והעניקה לי פרס על עבודתי המסורה. החלטתי להגשים חלום ולשים את הצ'ק על ביקור בארץ הקודש. איך היה? כוכב 1 ב-Trip Adviser. הנופים והמושבות החדשות – אש, אבל העוני והמחלות – דיזסטר. ביי ביי, חלום ציוני... LOL! כנראה שעוד לא הבנתם עם מי יש לכם עסק. Challenge accepted.

6. מכירים את זה שאתם קמים בבוקר בקטע של "יו, איך בא לי להקים בית חולים!"? ב-1912 יזמתי כנס נשים, שבעקבותיו יוסדה "ההסתדרות הציונית הדסה" לקידום הבריאות בארץ ישראל. ארגנו ציוד רפואי מטורף ושלחנו אותו לארץ, ואני הזמנתי לנהל את העניינים. הפרויקט היה הצלחה כבירה, אז המשכנו: הקמנו בתי חולים, תכניות לחלוקת מזון, מכון לפסטור, בית ספר לאחיות ואת "טיפת חלב". כשהפילו עליי גם את תיק ראשות "עליית הנוער", קיבלתי אישית כל ילד מגרמניה והבהרתי שיש לו פה אמא. שנים של און אנד אוף בארץ ובארה"ב, כנסים, יוזמות ומינויים: נשיאת "הדסה", ראש מחלקת הבריאות והחינוך של ההנהלה הציונית, נציגת היישוב בקונגרס הציוני ה-16 וד"ר לשם כבוד. ואלו הם רק ההיילייטס. רשימת תארים לכרטיס ביקור בגודל A4. וגינצבורג? מקווה שטעים לו אבק.

1. טייטלז פליז: פעילת ציבור ציונית, אשת חינוך, עורכת ספרותית, מקימת הארגון "הדסה" ומובילת "עליית הנוער". לפני שהפכתי לאחת הנשים החזקות ב-history straight A's, נותנת פייט לגברים בעולם שבו נשים משכילות הן unheard of. גירל פאוור על מלא, סינס 1860. לאימוש עזרתי לגדל את שבע אחיותיי הקטנות. אבוש, הרב בנימין סאלד, לימד אותי בערבים בסלון הביתי, איתגר לי את השכל והרים לי לעצמאות מחשבתית. היסטוריה וטבע לימדתי את עצמי. טינאייג'רית עם לוקר מפוצץ בספרים ומוח בהילוך שישי.

3. Lucky me שציירו לי רק ראש. סורי על המורבידיות, אבל ככה אתם לא יכולים לראות את הלב השבור... מה זה שבור? כל כך מרוסק שהגוף שלי הפך לצלחת פטרי של מחלות. תחנה ראשונה: אחותי אדל, מחמל נפשי. יום ולילה סעדתי אותה כשנפלה למשכב, עד שנלקחה לעולם שכולו טוב והשאירה אותי בעולם שכולו רע, בלעדיה. אבל זה לא הספיק לבאסטרד שמחלק את הצער. תחנה שנייה: לוי גינצבורג, הו, לוי שלי... כשהיינו מטיילים בחצר הסמינר ומשוחחים בלהט הרגשתי כמו האימוג' עם הלבבות בעיניים. כשלוני נסע לאירופה ספרתי את הננו-שניות, דמיינתי אלף פעם איך הוא יורד מכבש האנייה, ואת החיבוק החם שלו, כשיחזור... והוא אכן חזר, לחיבוק פרידה, מאורס לאישה שהכיר במסע. התרסקות. אני עם אהבה סיימתי.

5. ב-1910 מוניתי למזכירה הראשית של ארגון ציוני אמריקה, אבל "חופשת ניקוי הראש" התבררה ככוסות רוח למת. כאבים בכל הגוף, עייפות קיצונית, שחור בלב... שבקתי! אשפזו אותי במדינת מיין, אבל במקום speedy recovery התחלתי לאבד את הראייה. חודשים של אפלה בעיניים ובנפש, בדידות איומה... סגר קורונה הוא מידברן ליד זה. אלא שדווקא שם, במחשכים, התחלתי לעבד את מה שקרה. והמוח שלי, שתמיד היה הרקולס, עמד במשימה: הבנתי שגינצבורג לא היה האיש בשבילי, ושאלו איך אחד לא יהיה, וזה בסדר - יש לי את עצמי. החלטתי לסגור פרק, לעשות ללוי block, לקום ולתת את כל מה שיש בי. העיניים נפקחו, הראייה שבה, ומאותו רגע לא ראיתי בעיניים.

